

Fejezetek

VALAMIRE JÓ LESZ

Bogdán Bogdánovics hajnali fél öt körül tért nyugovóra, a toronyóra pontosan éjfélét mutatott. Miután tisztára seperte a város szívét, felrakta a pótkocsira a seprűket, a lapátokat, a vödörket, a zsákokat és a kesztyűket, beindította a kistraktort, és hazaindult.

Kevesen tudták, hogy nem volt mindig utcaseprő, sokan bizonyára el sem hitték volna, hogy eredeti szakmáját tekintve bohóc. A műsorait évekkal ezelőtt betiltották, Bogdán Bogdánovicsot istenkáromlás miatt egy év börtönbüntetésre ítélték. A börtönben szerette meg a sepregetést, ugyanis nemcsak a folyosókat, hanem a fegyház előtti utcát is a rabok söpörték, ami azt jelentette, hogy a takarítással megbízott fogoly minden másnap háromnegyed órát tölthetett a börtön épületén kívül. Annak ellenére, hogy végig ott állt mellette egy fegyveres őr, a rab erre az időre szabad embernek érezhette magát.

Bogdán éjfélről négyig dolgozik. Minden éjjel felsepri az utcákat és a tereket. Nyáron a fákat és a virágokat megöntözi. Amikor valami érdekes tárgyat talál, zsákjába rakja és hazaviszi, nem maga miatt, hanem az újságárus érdekében, akiről mindenki tudja, hogy gyakran bogarak kezdenek járkálni a fejében, és olyankor mindenféle ócska tárgyat összegyűjt az utcán, kifogyott öngyújtókat, törött pengéjű zsebkéseket, gyűrött cigaretta-dobozokat, és közben azt mondogatja: „Valamire jó lesz, valamire majd csak jó lesz ez is.”

Bogdán kertjében különös postagalambok voltak. Ha elengedte őket, széleseben elrepültek, és néhány óra, néhány nap múlva teleírt papírlappal a csőrükben tértek vissza. Az utcaseprő fogta a teleírt lapokat, és ha langyos volt az alkonyat, a ház előtti padra ült, hideg idő esetén pedig a szobában a kályha mellé, és elmélyedve olvasott.

BOGDÁN BOGDÁNOVICS FELOLVAS

„Az akasztás napján kora hajnaltól zuhogott az eső, és mintha soha nem akarna elállni, délután is esett. A tető szürke cserepeiről folyamatosan csorgott a víz a börtön ablakaira, egész nap. Este hat óra körül úgy tűnt, hogy abbamarad végre, azonban a levegő továbbra is nehéz és nyirkos volt. Az eső láthatatlanul szitált tovább.

Az elítéltet sötétszürke esőkabátba öltözött örök vezették ki a börtönudvarra, a falba épített bitó alá. Még egyszer felolvasták a bíróság ítéletét, majd fekete zsákot húztak a fejére, hurkot akasztottak a nyakába, és pontban tizennyolc óra tizenegykor az elítélt alatt megnyílt a nedves deszkapadló. A kötél megfeszült, a test görcsösen rángatózni kezdett, a bokánál összekötött lábak nagyokat rúgtak a levegőbe.

És percek múlva is ugyanígy vonaglott és ugyanígy rugdalt összekötött lábaival.

Talán a nyirkos levegő miatt történt, hogy a kötél nem feszült meg kelőképpen, vagy lehet, hogy a sovány test nem volt elég súlyos ahhoz, hogy eltörjön alatta a gerinc, de az is lehet, hogy az öreg nyaka volt olyan inas, hogy ellenállt a hurok szorításának. Tény azonban, hogy az akasztott ember negyedóra elteltével még mindig lélegzett, valami iszonyú, hátborzongató, alig sípoló hangon. A láthatatlanul szitáló esőben immár csontig elázott börtönigazgató teljesen tanácstalan volt. A jelen lévő újságírók miatt kifejezetten kellemetlen volt a helyzet, elvégre a büntetés végrehajtásának törvényben meghatározott célja nem az elítélt halálra kínzása, hanem a bíróság által meghozott ítélet gyors és pontos végrehajtása.

Az akasztott embert, aki hat perc híján fél órát szenvedett kötéllal a nyakán, végül leszedték a bitóról, és eszméletlen állapotban a börtön folyosóján a földre fektették.

Izgatott telefonhívások következtek. Az igazgatóhelyettes beszélt az ügyésszeggel és a bírósággal, az ügyvéd a minisztériumot tárcsázta, az újságírók a főszerkesztőjüket próbálták elérni.

Fél tizenegy múlt, amikor a körzeti kórház patológusa megérkezett. Az elítélt még mindig a folyosón feküdt. Az örök beszámolója szerint időközben többször is magához tért, de valószínűleg a nagy fájdalmak miatt újra és újra elájult. Vacogott, így hát letakarták egy pokróccal.

Mielőtt beadták neki a halálos mennyiségű alatószert, az öreg még egyszer föleszmélt, és mondani akart valamit, hangja azonban olyan száraz és halk volt, hogy a mellette ülő patológus sem tudta kivenni, mit motyog.

A másnap kiadott hivatalos közleményben az állt, hogy huszonhárom óra négy perckor az elítélt véérébe előbb nyugtatót, majd nagy mennyiségű altatót fecskendeztek, amelynek hatására huszonhárom óra tizenegy perckor a szívműködés leállt” - fejezte be Bogdán Bogdánovics a felolvasást.

HOME, SWEET HOME

Sem istenkáromlás, sem gyermekgyilkosság vádjában nem találták bűnösnek, így Kasza Gyurát a bíróság felmentette, és már aznap hazamehetett.

Amikor több hónapnyi kényszerű távollét után megállt a város szívében, K. Gyura úgy nézett szét, mint aki most jár ott először. Ismeretlen volt ez a város, ismeretlenek voltak a fák, a kitaposott fű a parkban, a járdák feltöredezett aszfaltja. Ismeretlen, idegen és - mi tagadás - visszatartó volt minden.

Ahogy ott állt, egyszerre rádöbbsent: kész, vége, nincs tovább.

Régen, évekkel ezelőtt, ha rossz napja volt, mindig arra gondolt, hogy veszi a cókókját és hajóra száll, hajóra, nem repülőre, és irány Argentína, ahol feleségül vesz egy csokoládébőrű argentin menyecskét, naphosszat szerelmeskednek a tengerparton, és legalább tizenöt gyereket nemzenek, tizenöt gyönyörű mesztic gyereket, és halászatból élnek majd, minden hajnalban kihajózik az öbölbe, összefog rengeteg ezüstszínű (argentin) hekket, aztán az édes asszonyka a piacra viszi a fogást, ő meg a pálmafák árnyékában ücsörög, és gint iszogat sok jéggel.

Most már biztos, hogy soha nem fogja meglátni az argentin (ezüstszínű) tengert, és nem lesznek mesztic gyerekek. Ami még hátravan, itt fogja leélni, ebben az idegen városban, amelyet talán végül, az utolsó pillanatban megszépít majd az emlékezés, és talán végül, az utolsó pillanatban nem kell majd úgy éreznie, hogy teljesen elhibázott és hiábavaló volt az egész.

Tapintatos lesz majd a végső emlékezés, gondolta.